

СПОМЕН ЗА НИКОЛА ВАПЦАРОВ

През 1937 г. през м. юни или юли беше, баща ми Григор Димитров с брат ми Китко отидоха да видят сестра ми Бойка и зет ни Никола Вапцаров в София. Намерили ги на улица "Върбица" /Асен Златаров/ № 4 на таванския етаж. При тях са живеели брат му Борис, братовчед му Любчо /Везюв/ и баща му Йонко Вапцаров. Направило им впечатление, че Кольо бил дошъл от работа и зцапан в работни дрехи. След като се измил и преоблекъл бил сърдечен, но лицето му много блядо. По-късно от Бойка научихме, че тогава имал кървоизлив, но до белодробна каверна не се стигнало. Работил като огняр в БДЖ /железниците/.

През лятото на 1938 година аз и сестра ми Василка отидохме на гости в София. Те живееха вече на улица "Тимок" 47 в една паянтова къща на втория етаж. Държаха две стаи и една малка кухня. В едната стая живееха брат му и баща му, които по това време бяха отишли в Банско, а другата - Бойка с Никола. Направи ни впечатление, че в тях е много приятно. При тях идваха много приятели и познати на зет ми. Тук се запознах с Антон Попов, Кирил Николов, семейство Сматракалеви - жена му Мила и сестра му Любка, Тодор Днев със сестра му Мара, с която станяхме приятелки, с Георги Абаджиев и жена му Бонка - сестра на Никола Шопов, който беше обесен през 1941 г. от групата на Никола Водушев.

Кольо работеше като огняр в железниците, пътуваше на различни посоки и не всякога в неделя беше свободен. Помня такъв случай. Бойка си беше ушила тиролска рокля за екскурзия, а две-три недели Кольо беше все на работа и не можехме да отидем никъде навън. В една неделя след обед тя се облече туристически, оставихме бележка на Кольо, че сме към семинарията на разходка. На